(Neo-Nationalism) ซึ่งได้ก่อตัวเป็นรัฐชาติที่มีรากฐานแห่งความเป็นชาติหรือเผ่าพันธุ์ที่แน่น แฟ้นกลมกลืนกันยิ่งขึ้น ปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติเหล่านี้มักเชื่อมโยงกับความสำคัญของท้องถิ่น เนื่องจากสังคมยุคโลกาภิวัตน์เป็นโลกยุคข่าวสาร ซึ่งประชาชนในท้องถิ่นรับรู้ข้อมูลอย่างรวดเร็วได้จากสื่อมวลชน เป็นการปลูกจิตสำนึกของประชาชนในท้องถิ่น ให้รู้จักรักษาและหวงแหนทรัพยากรภายในท้องถิ่นของตนเพิ่มมากขึ้น การรับรู้ข้อมูลทำให้ทราบผลดีผลเสียที่รัฐบาลกลางดำเนินการ ยุคโลกาวิวัตน์จึงเป็นยุคแห่งการตรวจสอบ รัฐบาลกลางที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติซึ่งตักตวงผลประโยชน์จากท้องถิ่น จึงมักถูกต่อต้านอย่างรุนแรง ถ้าหากเป็นเชื้อชาติเดียวกัน รัฐบาลที่ไม่คำนึงถึงความเดือนร้อนของประชาชนในท้องถิ่นก็ย่อมถูกต้านอย่างรุนแรงเช่นเดียวกัน บทบาทของสถาบันและกลุ่มทางการเมือง สถาบันทางการเมืองที่มีอยู่เดิมได้แก่ พรรคการเมือง รัฐบาล นิติบัญญัติ ตุลาการ แต่ในยุคโลกาภิวัตน์ได้เกิดสถาบันการเมืองใหม่เพิ่มขึ้นเป็นกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ กลุ่มเฉพาะกรณีเกิดขึ้นมาก เช่น กลุ่มสิทธิสตรี กลุ่มองค์กรเอกชน กลุ่มอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ กลุ่มต่างๆ ที่เกิดขึ้นใหม่เหล่านี้เป็นชัยชนะของปัจเจกชน ทำให้แต่ละกลุ่มมีความเป็นอิสระในการเรียกร้องตามความต้องการของตน มีการเคลื่อนไหวของกลุ่มอยู่ตลอดเวลา มีการเรียกร้องให้ปฏิรูปทางการเมืองและสังคมเพื่อให้เกิดความมั่นคงทางการเมืองและผู้นำทางการเมืองที่มองการณ์ไกลสังคมโลกปัจจุบัน นอกจากรัฐชาติเป็นตัวแสดงที่สำคัญแล้ว ยังมีตัวแสดงอื่นๆ ที่มีบทบาทโดดเด่น เช่น องค์การระหว่างประเทศ บรรษัทข้ามชาติ องค์กรเอกชน ตัวแสดงเหล่านี้จะมีบทบาทมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นองค์การรวมประเทศสมาชิกจากทั่วโลก ที่จะมาร่วมปรึกษาหารือรักษาผลประโยชน์ร่วมกัน

สรุปยุคสมัยปัจจุบันเป็นยุคสมัยที่เจริญรุ่งเรืองด้วยวัตถุ ทำให้สังคมมนุษย์มัวเมาไปกับวัตถุมากเกินไป ทำให้ขาดความรับผิดชอบชั่วดีต่อสังคม สังคมจึงไม่มีศีลธรรมอันดีงามไว้คอยค้ำจุนให้สังคมดำรงอยู่อย่างสงบสุข ทำให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบกันแก่งแย่งชิงดีซึ่งกันและกัน มีการล่วงละเมิดทางเพศมากขึ้นทุกวัน และในที่สุดแม้แต่พ่อผู้ให้บังเกิดก็ยังข่มขืนลูกสาวของตัวเอง การเข่นฆ่ากันก็เพิ่มขึ้นทุกวันฉะนั้นมนุษย์จึงต้องกลับไปหาหลักศีลธรรมอันดีงาม และรักษาไว้ซึ่งหลักศีลธรรมตามหลักพระพุทธศาสนา จึงจะทำให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสงบสุข ไม่เอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกันเป็นต้น

3. ยุคสมัยในพระคัมภีร์

ยุคสมัยในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า มีบางยุคบางสมัยที่มีความเสื่อมทางกุศลธรรมและความเสื่อมแห่งอายุและวรรณะ ในจักกวัตติสูตร (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย,2539,หน้า60-78)ว่าภิกษุทั้งหลาย พระเจ้าทัฬหเนมิรับสั่งเรียกราชบุรุษคนหนึ่งมาตรัสว่า ‘บุรุษผู้เจริญ ในขณะที่ท่านเห็นจักร